

Slavíme narozeniny

slavnost Seslání Ducha Svatého

Někdy se říká, že o Svatodušních svátcích se slavi narozeniny církve. Do té doby totiž každý z učedníků věřil a doufal v Ježíše tak nějak po svém. Dokonce se někteří rozhodli po jeho smrti vrátit ke svému povolání a do svých domovů. Ale Duch Svatý netvoří oddělené jedince, ale buduje společenství.

Nemůžu bez tebe být

Dveře jsou zavřeny, strach a nejistota uvnitř místnosti jsou hmatatelné a pak... hukot a plameny.

Učedníci jsou zase spolu a zažijí něco, co jim změní celý život. Přijmou Ducha Svatého. Už nemají jen svou osobní víru, seslání Ducha Svatého je něco, co je navzájem spojuje. Duch Svatý totiž není dán každému zvlášť – individuálně, ale všem společně! Od té chvíle už nemohou jeden bez druhého být. Navzájem se potřebují a doplňují. Jeden druhého těší i napomíná. Každý je jakoby jedním z plamenů jednoho velkého ohně. Jedním z údů jediného těla. Jednou slokou téže písně. Jednou kapkou mohutného deště, který přináší zemi vláhu a požehnaní.

Nechci s tebou nic mít

Církev? K čemu. Vystačím si sám!

Je mnoho lidí, kteří věří v Boha, čtou Bibli, zachovávají desatero, ale do kostela nejdou. Tvrdí, že víra v Boha je osobní a soukromá věc. Tito lidé jsou jako učedníci po smrti Ježíše. Poznali ho, věřili mu, ale Ducha Svatého nepřijali. Mají svou vlastní pravdu, své zákony, svého vlastního boha.

Nechci mít vše pro sebe

Když byl seslán Duch Svatý, plamen se rozdělil a zůstal nad každým z učedníků.

„A ukázaly se jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden.“ (Sk 2, 3)

I my máme díl Ducha Svatého v sobě. Každý z nás má specifický dar a našim úkolem je objevit jej a přijmout. Nikdo nemá všechny dary, ale máme část, která se s dru-

hými vzájemně doplňuje. To znamená, že se navzájem potřebujeme a jeden bez druhého se neobejdeme.

Nemohu být sám

Když otevírají klenotnici, ve které jsou uloženy české korunovační klenoty, musí se sejít sedm mužů a každý má jeden klíč. Všichni jsou v tu chvíli stejně důležití. Pouze dohromady otevřou místnost. A podobné je to s darem Ducha Svatého. Nikdo z nás není významnější, nikdo není obdarovanější či vyvolenější. Jeden bez druhého se neobejdeme. Chceme-li poznat Boha, potřebujeme k tomu druhé lidi. A oni zase potřebují nás. Je to jako mozaika. Každý má jeden kámen a teprve dohromady to dává obraz. A to se děje v církvi.

Nechci být sobec

„Kde jsou dva nebo tři v mém jménu, jsem i já uprostřed nich.“ (Mat. 18, 20)

Jsme obdarováni rozličnými dary proto, abychom si pomáhali, stáli při sobě v těžkých zkouškách, naslouchali si, abychom si jeden druhého vážili. Jestliže totiž vím, že ke mně Bůh přichází v druhém člověku, musím se k němu začít chovat jinak. Nemohu se nad něj povyšovat, nemožu jím pohrdat. I když je mi třeba protivný – je to člověk, skrze kterého mi Bůh může něco dát. Dar Ducha Svatého je také zdrojem zdravé sebeúcty, neboť dává člověku vědomí vlastního poslání, úkolu a pověření.

Moje svatodušní poslání

Pokud v sobě objevíme dary Ducha Svatého a přijmeme je, už nemůžeme jen tak nečinně sedět. Měli bychom jako apoštoly vyjít a radostně žít tam, kde zrovna jsme. Jestliže vím, že i mně byl dán díl Ducha Svatého, stávám se součástí církve. Mé dary musím použít pro dobro druhých, a když i ostatní udělají totéž, utvoříme jednotu v Duchu Svatém. Protože dary jsou rozličné, ale je pouze jeden Duch.

I na nás záleží, jaká bude církev, protože každý z nás tvoří její část. Žít společně je vždycky náročné. Ale stojí to za to! Je to místo, kde Duch Boží působí, místo, kde se lidé podpírají a vzájemně nesou své těžkosti. Je to místo, kde můj dar dostává jiný rozměr a z jednotlivých malých plamínků vzniká veliký oheň a žár Boží lásky.

